

Nyugalomban marad

Fakón fújtad ki a cigifüstöt mellettem az ágyban.
Azt ecsetelted, milyen jó,
hogy ma már mindenki velünk,
a konzervatív értelmiséggel van,
és ez a világ egyre szebb és szebb.
Én figyeltelek, félig kilógtam a paplan alól,
és arra gondoltam,
hogy öt éve, ugyanebben az ágyban ugyanilyen cigit szívtál
és azt ecsetelted,
milyen rossz, hogy senki nincs velünk,
mert mindenki a konzervatív értelmiséggel van,
és ez a világ egyre szarabb és szarabb.
Én már akkor is kilógtam félig a paplan alól.

Meg nem változtatja

A holmikat az ágyra pakolod
majd vissza a székre.
Kedveled ezt az apály-dagály játékot,
így tudod csak, mit hol találsz.
Egészen addig megy ez,
míg valaki meg nem elégeli a fölötted
összecsapni készülő hullámokat,
és elpakol mindent a neki szánt helyére.
Ilyenkor tétlenül sétálsz fel és alá,
oázis nélküli sivatag a szoba,
Aztán kupacra bukkansz
a másik szobában.

Én is az vagyok

1.

Kalapáccsal, baltával esni neki
Rombolni, amíg mozog bárki
Aki használni meri
Majd végezni csendben magammal
Mert.

2.

Jönnek ezer helyről,
a folyó mélyéről és az autópályákról,
a gyárak öltözői és a kukák
üresek, mert itt van mindenki.
Olyan a zaj, mint a perselypézn csörrenése
karácsonyi mise után.
Jönnek és közrefogják
az adóbevallásukat,
táncolnak körülötte,
de senki nem meri felgyújtani.

Mama-mennyország

Szülés előtt féltem a megőrüléstől.
Hogy a gyereket fotózom majd egész nap,
vagy megtanulok kötni, életmódot váltok,
és mint leszokott dohányos, vagy
idős pap, hintem szét boldog-boldogtalannak
a makrobiotikus táplálkozás és stresszoldó jóga igéit.

Csapatot akartam,
és megtaláltam a Mama-mennyországot.

Saját pólót hordtunk és a gyerekeket a játszótérre.
Néma tigrisekként méregettük a másikat.
Bűnös az, akinek karikás a szeme,
bűnös, aki pet-palackba tölti a szörpöt,
bűnös az, aki melegítőben érkezik.

Egyikünk késett a parkból, kimerült mostanában, szabadkozott
hangja, mint a lemerült elemű játék.
Onnantól préda lett, elsőszámú célpont.
A gyereke nem is hasonlít a férjére.
A gyereke még csak kúszik.
A gyereke bűdös.
Még mindig szoptatja.

A Mama-mennyország felsóhajtott, mikor elment,
természetesen önként távozott.
Kiűzetésnek nálunk helye nincs, mosolyogtunk,
hiszen így láttuk a filmekben.

Hónapokkal később, mikor otthagytam őket,
újra láttam a parkban a prédát.
Melegítője lekvárfortos, pet-palackból ivott,
és nevetve tolt egy üres babakocsit.

Ének a vasárnapról

Papucsban nem mehetek misére,
pedig a Jóisten meztelenül is látott már,
hogy cifrább szituációkat ne is említsek
így cipőt húzok a pizsamámhoz
és arra gondolok,
hogy a Jóisten arra gondol,
hogy Teréz nővér mire gondol,
mikor leteremt engem a papucsviselés okán,
de korántsem azért.

Ferdics Béla: *Transzformáció II.*, 2017, faág, madzag